

▶ 31 Marzo, 2018

Tribuna

Antoni Soy. Professor de la [Universitat de Barcelona](#)

1968

Arriba el cinquantenari del Maig de 1968. És un moment associat, sobretot mediàticament, als enfrontaments entre els estudiants de París i la policia al Barri Llatí de la capital francesa. Però el Seixanta-vuit és molt més que això. És un moviment que va afectar molts altres països. Una gran part dels països europeus, i molt especialment Itàlia i Alemanya. I de manera significativa els EUA. Però és també el moment de la Primavera de Praga que va donar lloc a la invasió del país per les tropes soviètiques. O del moviment estudiantil mexicà que va provocar la intervenció de l'exèrcit i una veritable massacre.

D'ALTRA BANDA, A CADA PAÍS va tenir unes característiques molt específiques, amb diferents elements que varen actuar com a detonants. En alguns casos els moviments contestataris havien començat abans del seixanta-vuit i segons els països varen acabar molt ràpidament o, al contrari, es varen allargassar durant anys. A Itàlia, per exemple, el seixanta-vuit estudiantil va continuar amb el seixanta-nou

obrer i l'aparició de noves formes de lluita i organització obreres. I alguns pensen que va durar fins a la segona part dels anys setanta. Com s'ha dit, en aquest procés alguns "vàrem deixar de ser francesos per convertir-nos en italians".

A CATALUNYA (i a l'Estat espanyol) el Seixanta-vuit va tenir la seva repercussió però en un context de dictadura franquista, que tot just el 1964 havia celebrat els "25 años de paz". Feia poc que havien nascut les Comissions Obreres i les comissions de barri, que s'havia creat el Sindicat Democràtic d'Estudiants (SDEUB) i s'havia fet la Caputxinada (1966). Sens dubte, però, va significar un xoc cultural, social i polític, bàsicament en el món estudiantil i intel·lectual i, en menor mesura, en els àmbits obrer i popular. I això es va manifestar en moltes coses: la profusió de moviments i grupuscles polítics; l'interès per totes les novetats polítiques i culturals que venien d'altres països, i molt particularment de França i Itàlia; la necessitat de llegir obres polítiques o relacionades amb les ciències socials, essencialment d'autors considerats progressistes o revolu-

cionaris; o de veure cinema i teatre i llegir novel·la del que es considerava avantguarda; etc.

ELS MOVIMENTS SOCIALS de finals dels seixanta es produeixen en el moment en què, en els països desenvolupats, comença a entrar en crisi el que s'ha anomenat l'"edat d'or" del capitalisme que va començar després de la II Guerra Mundial. Els problemes creixents del sistema monetari internacional basat en el dòlar (Bretton Woods) en són, probablement, una de les mostres més evidents. Tanmateix, la causa de fons de la crisi (que acabarà desencadenant-se del tot a partir de 1973) és la disminució progressiva de la taxa de beneficis del capital (la seva pèrdua progressiva de rendibilitat), i consegüentment les dificultats per continuar l'acumulació de capital per part dels capitalistes. Això va ser degut a la creixent força dels treballadors i els seus sindicats a l'hora d'aconseguir majors salaris i millors condicions i relacions de treball, i per tant una menor explotació del treball assalariat, en el període anomenat del "pacte social" o "compromís socialdemòcrata".